

Palga-
tud

romaan

pruutneitsi

SARIAH
WILSON

Originaali tiitel:
Sariah Wilson
The Paid Bridesmaid
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või neid on kasutatud fiktiivselt.

Tõlkinud Svea Aavik
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Philip Pascuzzo

Text copyright © 2022 by Sariah Wilson. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

R12419322
ISBN 978-9949-87-027-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee
--

*Minu õele Rachelile –
kuni kohtume taas*

ESIMENE PEATÜKK

„PRUUT VÕI PEIG?“ küsisin, tõstes pilgu mehe näole ning manades ette „tšau, olen hea suhtleja“ naeratusse.

Ta istus toolil telefonis sõnumit tippides. Ta oli noor ja pikka kasvu, tuhmlondide juustega ning tema tahumatuses andis tooni see tahk, kus ei vaevuta seltskondlikku vestlusse laskuma.

Mehel polnud rinnas ka nimesilti. Miks ei või inimesed lihtsaid juhiseid järgida ja kõigi elu kergemaks teha?

„Pruut või peig?“ kordasin.

„Ma pole kumbki,“ kostis tema irooniline vastus ning ma pööritasin enesekaitseks silmi nii kõrge kaarega, et seda oleks kosmosest näha olnud.

„Ma tean, et sa ei ole pruut ega peig. Küsisin, kas oled pruudi või peigmehe perest.“ Kas see polnud siis ilmne? Kas mu oskused pulmades seltskondlikult lobiseda hakkasid ammelduma? See tervituslõunasöök oli esimene paljudest järgnevatest sündmustest ja ma pidin kõigiga kenasti läbi saama. Selle asemel aga tegelesin oma sarkasmi ohjeldamisega.

Siis tõstis ta pilgu, vaatas mulle otsa ja tundsin end nagu siis, kui olin üheteistkümneaastasena kooliekskursioonil koduloomi külastamas ning üks kits mulle peaga kõhtu virutas.

Mees oli erakordselt kütkestav. Tumerohelised silmad, lõuajoon, mis oleks klaasi lõiganud, õlad, mis tundusid miilide kaugusele

laienevat. Ta kandis oma silmanähtavalt kallist ülikonda, nagu oleks see talle selga kasvanud. Vägev!

Tõmbasin väriseva sõõmu õhku sisse, püüdes südamerütmi normi saada.

Et ta mulle põgusa hindava pilgu heitis, ei aidanud pulsiprobleemi lahendada. Eriti seetõttu, et see tundus nii kummaline. Ammu polnud ükski mees mind sel moel vaadanud, kuna minust eraldus alati tugevat „palun mitte häirida“ võnget.

Juurdlesin, kas see talle ei mõju või oli tal lihtsalt ükskõik. Ta lausus: „Olen peigmehe poolelt. Isamees. Camden Lewis.“ Ta libistas telefoni taskusse ja sirutas mulle käe. Kõhklesin hetke seda vastu võttes. Mul oli juba ainuüksi tema välimuse peale füüsiline reaktsioon tekkinud; ma ei arvanud, et tema puudutamine midagi paremaks muudaks.

Camden Lewis. Teadsin seda nime, kuna olin asjadega kursis. Ta oli peigmehe parim sõber ning nende tehnoloogiafirma tegevdirektor. Nad olid lapsest saadik sõbrad olnud. Ja kuigi Sadie oli mulle tema pilti näidanud, olin ilmselt eesiseivale tööle rohkem keskendunud kui Camdeni kütkestavusele.

Tema suur käsi ümbritses mu pihku ja ma peaaegu ohkasin torkivast mõnust, mida tekitas tema naha tundmine minu oma vastas.

Siis taipasin, et on möödunud piinlikult pikk aeg ning et hoian ikka veel tema tugevat ja kindlat kätt ega ole talle veel oma nime öelnud. Olin olukorda juba imelikuks muutmas. Vabastasin kähku tema käe ning ütlesin: „Rachel Vinson. Peapruutneitsi.“

„Rachel?“ kordas ta hämmeldununa näides. „Ma pole kunagi kuulnud Sadiet sind mainivat.“

Sellepärast, et varem kui kuu aega tagasi polnud me Sadie Snyderiga iial kohtunudki. Rääkisin talle taustaloo, mille selleks pulmaks olin valmis mõelnud. „Oleme vanad sõbrad. Käisime lastena koos ühes New Yorgi suvelaagris ja oleme kõik need aastad ühendust pidanud.“

Tema „sa oled armas“ pilk kadus, kui ta küsis: „Tõesti või? Millises?“

„Millises milles?“ Mille kohta ta täpsustust küsis? Inimesed ei kuulnud kunagi, kui ma selle kohta, kust ma pruuti tunnen, võltselgituse esitasin. Tõstsin käe soengu juurde, et veenduda, kas mu prantsuse krunn on paigas. See oli nagu osa mu relvastusest, kuid miski selle mehega vesteldes tekitas tunde ebatäiuslikkusest. Justkui oleks osa relvastusest maha libisemas.

„Millises suvelaagris?“ täpsustas ta.

„Oh. Laagris nimega ee...“ Krista, mu sõbranna, ülemus ja samuti pruutneitsi, oli valinud laagri nime, mis mulle hetkel üldse ei meenunud. Või ei suutnud ma keskenduda selle tõmbe tõttu, mida see mees paistis tekitavat. Kui ta seal seisis ja mind viisakalt üksisilmi vaatas, ilmselgelt vastust oodates, meenutasin lennureisi, kus me Kristaga olime lennuliini viletsaid näkse kritiseerinud ning kuidas ta oli seda nime maininud, ja vastus tuli äkki tagasi. „Oheneya. Oheneya laagris.“

„Pole sellest kunagi kuulnud.“

Kuna see oli välja mõeldud, ei pidanudki ta seda teadma. „See on pisike perefirma koht. Arvan, et see lõpetas mõne aasta eest tegevuse.“

Too hämmeldunud pilk oli tagasi. „Ja Sadie käis seal? Ööbimisega laagris? Kas need pole tavaliselt kallid? Dan mainis, et tal polnud lapseas üldse raha.“

Jutt käis Dan Zielinskist, peigmehest. Kes eeldatavalt tundis Sadiet paremini kui keegi teine kogu maailmas. Manasin oma võltsnaeratuse näole tagasi. Sadie oleks võinud oma lapsepõlve mainida, kui me taustalugu kokku kloppisime. Ütlesin ju talle, et pole vaja mingeid üllatusi.

Üllatus!

Vastuse asemel ütlesin: „Kui Danist rääkida, seal ta ongi.“ Mulle oli ammu selgeks saanud, et eksitamine on parim vahend, kui oled valega peaaegu vahele jäämas. Lootsin näha koos peigmehega

Sadiet, aga Danil oli käevangus hoopis üks vanem naine, kes kandis peas värviküllast rätikut.

„Kas see on Dani ema?“ küsisin. Sadie oli kindlasti maininud Irene'i. Ta oli olnud rinnavähi ravil ning hiljuti tehti talle keemiat. Arst oli tema tuleviku suhtes ebakindel. Lootust oli, kuid polnud võimatu, et praegune võis olla tema viimane perekondlik sündmus. Nii Sadie kui Dani jaoks oli oluline, et kõik sujuks tõrgeteta.

Mis tähendas, et minul tuli leida viis, kuidas Camden Lewise ja tema tüütute küsimustega hakkama saada.

„On jah. Peaksin nendega ühinema.“ Ta tõusis püsti, hakkas eemalduma ning peatus. „Peaksime sinuga hiljem kokku saama ja mõlemapoolsetest kohustustest rääkima. Äkki täna õhtul kokteilipeol?“

„Muidugi,“ oli see, mida tegelikult vastasin. Mida ma tahtsin öelda, oli: *plaanin kogu selle nädala veeta sind vältides, suur tänu*. Ta paistis seda tüüpi inimesena, kes on loodud kahtlustama ning seda ma küll praegu enda ellu ei vajanud.

Sadie oli suur klient, mitte ainult seetõttu, et tal oli Instagramis viis miljonit järgijat, vaid ka sellepärast, et tal oli muljet avaldav võrgustik tuttavaid mõjuisikuid, noori naisi, kes olid lähimas tulevikus abiellu heitmas ja võisid vajada professionaalseid pruutneitsid ja peapruutneitsit. See oli mu ärile fantastiline võimalus.

„Oli meeldiv tutvuda,“ ütles ta.

Noogutasin, suutmata päris sedasama öelda. Mul oli välja arenenud tugev instinkt pulmas viibivate inimeste suhtes, kellega võib probleeme tekkida, ning see kutt oli probleem suure P-ga.

Ja mitte vähesel määral, sest esimest korda terve igaviku jooksul tahtsin ma oma „äri- ja naudingu lahususe“ reeglit rikkuda. See oli kõige tähtsam reegel, mis mul enda jaoks kehtis, ning kuni ma ei teinud midagi, mis mu firmat ja seal töötavaid naisi oleks ohtu seadnud, tundsin, et see ahvatleb mind veidi.

Eriti, kui märkasin Dani ema näole Camdenit nähes rahulolevat naeratust ilmumas. Kogu nende suhtlus oli nii armas. Järgmiseks

päevaks oli planeeritud pruudipidu ning panin mõttes paika, et istun Irene'i kõrval ja teen kõik, mis suudan, et aidata tal lõbutseda.

Kui kaameramees mulle peaaegu otsa pörkas, meenutasin, et mul ei tule ainult Dani ema pärast muretseda. Sadie ema ja kasuisa olid vastiku lahutusega ühele poole saanud ning vihkasid teineteist. Sadie oli möödaminnes maininud, et tema ema Brandy kaldus ennast purju jooma ja stseene tegema. Pidin valvel olema. Eriti, kuna pulmade igat hetke kanti Sadie Instagrami kontol otse üle. Ta oli suunamudija eluviisi, moe ja reisi teemadel. Ta lubas oma järgijad igat oma tegevust vaatama ning kuulsin, kuidas režissöör saatis kaks kaamerameest vastassuundadesse, et Sadie saabumiseks valmistuda. Režissöör tahtis, et ta saabuks igale üritusele efektselt, kandes iga kord oma sponsorist moedisaineri loodud uut kõrgmoe kleiti.

Mu pilk rändas tagasi Camdenile. Mu aju ütles, et ta on ohtlik, kuid ülejäänud osa minust oli selles suhtes hoopis teisel arvamusel, mida ma nii talle kui ka koos temaga teha tahaksin. Mõtlesin, et see on ilmselt märk, et peaksin rohkem väljas ja kohtamas käima. Olin oma firma ülesehitamisele nii keskendunud, et mul polnud suheteks aega.

Ehk oli aeg seda parandada. Selles sihtpunktis pidi pulm lõpule jõudma. Pöörasin pilgu, et vaadata maast laeni akendest välja valgele liivarannale, palmipuudele ja türkiissinisele veele lahes otse hotelli kõrval. Silitasin sõrmedega üle roosavalge lillevaniku mu kaelas. Olin alati tahtnud Hawaiiile minna ja elu jõudiski selle lootuse täitumiseni. Silmi sulgedes võisin peaaegu nuusutada ookeani soolast hõngu, mis mind väljas tervitas.

Hoolimata vaid mõne sammu kaugusel avanevast oivalisest maastikuvaatest, heitsin paratamatult taas pilgu üle õla Camdeni poole, kes parajasti naeris. Rõõm tema näol muutis teda veelgi kütkestavamaks.

„Kes see on?“ küsis Krista end minu kõrvale sättides ja mulle Mimosat ulatades. Võtsin selle vastu, kuid ei joonud. Ma polnud

kunagi eriline napsuvõtja olnud ning püüdsin seda töö ajal vältida. Vastuvõtul purju jäämine oleks mu maine hävitanud.

Mu esialgne reaktsioon oli teeselda, et mul pole aimugi, kellest ta räägib. Noomisin end sisimas nii avalikult Camdeni vahtimise pärast. „Camden Lewis. Ta on isamees. Peigmehe parim sõber“

„Olen nõus. Ta on kindlasti siin kõige parem,“ vastas ta silma pilgutades. „Teda tuleks sellel uhkel tervituseinel taldrikul serveerida.“ Ta sirutas käe, et võileiba haarata. „Tõsiselt. Vaata seda kuju. Oled sa kunagi kedagi veel perfektsemalt vormitud näinud?“

Noogutasin nõusoleku märgiks. Hotell oli samuti üks Sadie sponsoreid. Igal osal tema pulmast oli eraldi sponsor – alustades kingadest kuni reisini ja lõpetades alkoholiga – ning kaamera-meeskond oli siin selleks, et jäädvustada iga hetk tema fännide jaoks, kes tahtsid olla täpselt nagu tema ja minna samasse hotelli ning osta samu ehteid ja tellida samalt kondiitrit, kes valmistas ta pulmatordi.

Niipalju, kui mina teadsin, ei kulutanud nad Daniga pulmadele sentigi oma raha.

Peale selle, mille Sadie mulle maksis.

„Söök on siin äge,“ nõustusin.

„See kõik on üle võlli. Tähendab, minul oli pärast kihlumist ainult laulatuspidu.“

Krista üllatas mind. Ta ei maininud kunagi oma eksabikaasat, liiatigi veel sellisel nõökival moel. „Selles see konks ongi. Ja vastikutest mineviku-jobudest rääkides, kas sa väldid kaameraid?“